

Sygn. akt: WZ 34/12

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Edward Matwijów (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Buliński

SSN Andrzej Tomczyk

bez udziału stron, po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 10 stycznia 2013 r.

zażalenia M. L. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 19 września 2012 r. o nieuwzględnieniu wniosku o zawieszenie postępowania w sprawie Kp [...]

p o s t a n o w i ł

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2012 r. prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej w P. umorzył śledztwo w sprawie odmowy udostępnienia informacji publicznej przez prokuratorów tej prokuratury i poświadczenia nieprawdy przez Naczelnika Wydziału [...] Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w W. – z uwagi na brak znamion czynu zabronionego.

Na to postanowienie zażalenie złożył M. L.

Podczas toczącego się postępowania zażaleniowego przed Wojskowym Sądem Okręgowym w W., M. L. złożył wniosek o wyłączenie sędziego R. G.

od rozpoznania tej sprawy, zarzucając mu brak bezstronności. Jednocześnie wnioskował o zawieszenie toczącego się postępowania zażaleniowego do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia wniosku o wyłączenie sędziego.

Postanowieniem z dnia 19 września 2012 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w W. (sygn. akt: Kp. [...]), odmówił zawieszenia postępowania.

Orzeczenie to zostało zaskarżone przez M. L., który w zażaleniu podniósł, że brak prawomocnej decyzji w przedmiocie wyłączenia sędziego w tej sprawie stanowi w rozumieniu art. 22 k.p.k. długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą kontynuowanie sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie należało pozostawić bez rozpoznania.

W sprawie niniejszej nie budzi wątpliwości okoliczność, że postanowienie o odmowie zawieszenia postępowania wydane zostało przez sąd odwoławczy, który rozpoznawał zażalenie na postanowienie prokuratora o umorzeniu śledztwa.

W art. 426 § 1 k.p.k. ustawodawca w sposób jednoznaczny uregulował możliwość zaskarżenia zażaleniem postanowień wydanych przez sąd odwoławczy stwierdzając, że nie podlegają zaskarżeniu orzeczenia wydane na skutek odwołania, a więc zapadłe w wyniku rozpoznania środka odwoławczego (§ 1), a także inne orzeczenia zapadłe w toku postępowania odwoławczego (wpadkowe), chyba że ustawa stanowi inaczej (§ 2). W § 3 art. 426 k.p.k. wskazane zostały wyjątki od generalnej zasady niezaskarżalności postanowień wydanych w toku postępowania odwoławczego.

Skoro zaskarżone przez M. L. postanowienie, wydane zostało w postępowaniu odwoławczym, nie należało do kręgu orzeczeń, o których mowa w art. 426 k.p.k., przeto wniesiony środek odwoławczy należało pozostawić bez rozpoznania.